

Pensaments evangèlics pels nostres temps

Dv, 10/02/2012 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

1. Déu ens mira, ens escolta, ens parla, ens estima, ens perdona i ens consola. Nosaltres, l'escoltem? Li parlem? L'estimem? És a dir, creiem en Ell? (Síntesi lliure del Salm 83).
2. "Qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un un infant no hi entrarà pas " (Lluc 18, 17). Els nens són senzills i confien. Són senzills: saben les coses elementals; no cavilen, ni eleven a absolut el que ells pensen. Confien: confien en els pares; hi creuen; espontàniament tenen fe.
3. "Jesús i els seus deixebles" (Marc 6, 53). Van junts Jesús i els seus deixebles. On és Jesús, allà hem de ser els deixebles. "Perquè també vosaltres estigueu allà on joestic" (Joan 14, 3). Jesús és amb el Pare del cel i amb la gent de la terra.
4. Una malalta toca la vora del mantell del Mestre. "Jesús s'adonà a l'instant de la força que havia sortit d'ell" (Marc 5, 30). És que Jesús, pel poder del Senyor, guareix els malalts (Lluc 5, 17). La persona mateixa de Jesús és un miracle. Déu i home. "En ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat" (1 Co 2, 9).
5. Per això Jesús fa miracles. Ell és el nucli del Regne de Déu i el miracle vol dir que la força de Déu ha anticipat el Regne en mig nostre. El nostre viure és Crist i amb ell caminem vers el Regne.
6. Però els homes no en podem fer de miracles. Caldrà que confiïm de debó en les promeses fetes repetidament pel mateix Jesús segons les quals quan demanem alguna cosa al Pare en nom de Crist, el Pare ens la concedirà (veure Joan 14, 13; 15, 7; 16, 23-24). Llavors farem miracles ni que siguin "de petit voltatge".
7. Caldrà unir l'acció de la caritat amb la pregària humil i confiada per tal que s'estableixi la comunicació viva entre Déu que s'inclina amb amor i les persones que creixen humilment en Ell, amb una actitud receptiva del seu Do però també activa, perquè fan allò que els hi toca.
8. La pregària i l'acció humanes tenen el mateix objectiu: que Déu alliberi els desvalguts i obri pas a la claror allà on hi havia la foscor física o espiritual: allà on hi havia una situació immobilitzada, bloquejada, que semblava impossible que donés pas a una situació més humana. Allà on no hi havia ni la fe ni l'esperança i, ara, la fe viva enclou la fe, l'esperança i l'amor.
9. Així, pregant i fent el que ens toca, ens endinsarem en l'acció del mateix amor de Déu que lentament però inesperadament fa present el Regne de Crist. Viurem el miracle del Regne que està a prop.